

LATVAS

No. 29. Metai XII

Liepos-July 16, 1932

ĻTSR valst.
respublikānē
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

IX SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

KORINT. 10, 6—13

BROLIAI: negeiskime pikta, kaip kad jie gaidė. Nebūkite stabų garbintojai, kaip kaikurie iš jų, kaip yra parašyta. Žmonės sėdosi valgyti ir gerti ir kėlėsi žaisti. Nepaleistuvaukime, kaip kaikurie iš jų paleistuvavo ir viena diena žuvo dvidešimts trys tūkstančiai. Negundykime Kristaus, kaip kaikurie iš jų gundė iržuvo nuo žalčių. Nemurmėkite, kaip kaikurie iš jų murmėjo ir žuvo nuo žudytojo. Visa tai jiems atsitiko, kaip vaizduotas pamokinimas, parašyta gi mums ispėti, kuriems tenka gyventi amžių paigoje. Taigi, kas tariasi stovįs, tevezdi, kad nepultų. Jūsų nebuvo užpuolusi pagunda, perviršijanti žmogaus jėgas. Dievas yra ištikimas; Jis neleis jūsų gundyti virš jūsų jėgų, bet dar padarys toki

E v a n g e l i j a .

LUK. 19, 41—47

ANUO metų Jėzus prisirtinęs į Jeruzalę ir matydamas miestą, Jis verkė jo ir sakė: Kad gi ir tu ir tai šitoje savo dienoje pažintumei, kastau neša ramybės, dabar gi tavo akims paslėpta! Nes ateis tau dienų, kad neprieteliai apves tavo pilimu, apguls tave, suspaus tave iš visur; parbloš ant žemės tave ir tavo vaikus, kurie yra tavyje ir nepaliks tavyje akmens, nes tu nepažinai savo aplankymo meto. Įėjęs į bažnyčią, Jis pradėjo varyti laukan parduodančius joje ir perkančius. Jis jiems sakė: Parašyta: ir žuvo nuo žalčių. Nemurmėkite, kaip rėte iš jų galvažudžių lindinė. Jis mokino kasdien bažnyčioje.

išėjimą iš pagundos, kad galėtumėte ją pakelti.

MARIAN HILLS COLLEGE HINSDALE, ILL.

Kas nori studijuoti Lietuvių Kolegijoje tesikreipia Rev. Dr. J. Navickas, St. Mary's College, Thompson, Conn. bet kas iš Vakarinių Amerikos Valstybių, tai yra, iš Illi-

nois ir aplinkinių valstybių, negali keliauti į Connecticut, tai pirmųjų dviejų kolegijos metų mokslą gali įgyti Marian Hills Kolegijoje.

Kreipkitės adresu:
REV. V. KULIKAUSKAS,
Marian Hills College,
Hinsdale, Ill.

Švč. Marijos Škaplierius

Švenčiausios Marijos rūpesnys šelpiti mus stačiai yra stebėtinai! Jai negana užtaryti už mus pas DIEVĄ. Jai nepakanka vienos kitos priemonės suteikti mums, kad mes galėtumėme nupelnyti sau amžinąją laimę. Jai neužtenka to, kad Ji pamokino mus pinti Rožančiaus vainiką DIEVUI pagarbinti ir Jai pagerbti! Ji išranda dar daugiau!

Štai, palaimintas Simonas Stock'as, susirūpinęs savo vienuolijos karmelitų reikalais šaukiasi pagalbos, kadangi žmoniškai apskaitant kitos išeities neranda, jiegiu švenčiausios pagalboje. Jis meldžiasi karščiausiai į dangaus ir žemės Karalienę, kad Ji teiktusi sutvarkyti visus reikalus.

Reginyje jis mato, kaip jam švenčiausioji Marija įteikia savo rūbelį — Škaplierių, kad tie, kurie nešioja jį ant savo krūtinės būtų tikri Josios pagalbos visuose sielos ir kūno gyvenimo pavojuose, o ypač mirties valandoje; be šio Ji dar žada paliuosuoti iš skaistyklos turinčius Josios šitą ženklą mirties valandoje.

Meilingiausioji Marija! Pilnos knygos prirašytos apie tuos stebūklus, kuriuos Ji parodė, gelbėdama iš pavojaus nešio-

tojus Josios škaplierį! O kiek dar nesurašyta?! Kas gal suskaičiuoti tuos, kurie apsisiautę Švč. Marijos škaplieriumi išsigelbėjo nuo limpamųjų ligų, užpuolus piktadariams, plešriems žvėrimis, zvimbiant kulkoms, siaučiant audroms ir t. p.?!

Tačiau, man čia ne tiek rūpi pasikalbėti su jumis apie Josios pagalbą žemiškųjų reikalų žvilgsniu, kiek apie tai, kiek Josios pagalba per šventąjį škaplierių padeda mums sielos pavojuose.

Šita švenčiausios Marijos dvasinė pagalba glūdi ypatingu būdu tame, kad škaplieriaus brolijos nariai džiaugiasi ypatingu, nepaprastu Marijos užtarymu.

Tiesa, Marija, būdama visų žmonių Motina, myli ir užtaria visus žmones, tačiau, be abejo, Josios meilingosios akys labiau yra atkreiptos į tuos, kurie nešioja ant savo krūtinės Josios palaimintajam Simonui Stock įteiktąjį „išganymo ženklą“, t. y. škaplierių.

Gi ir pasaulinė karalienė, kad ir visus savo pasaulinius pavaldinius myli ir jais rūpinasi, tačiau, didesnėmis malonėmis apipila tuos pulkus, kurie nešioje Josios ženklus, eina kovon po Josios vėliava.

Taip lygiai ir švenčiausioji Marija

visuose pavojuose labiau gelbsti škaplieriaus brolijos narius, piktosios dvasios pagundoms juos užpuolant. Ji ypatingai juos sustiprina, padrašina, paskatina DIEVO malonėje gyventi, saugotis ir vengti visų nuodėmių ir vedančių į jas aplinkybių, rimčiau rūpintis savo sielos amžinąja laime.

O! kad mes būtumėme labiau įgudę suprasti dangiškąją kalbą, tai mes būtumėme tikri, jog iš šito Švenčiausios Marijos paveiklo, kurį nešiojame ant savo krūtinės, kas akies mirksnys sunkiasi į mūsų širdį išganingiausieji patarimai ir išpėjimai!

Pasakyk, ar nešioji ant savo krūtinės škaplierių? Nešioju, atsakysi. Na, tai prisimink sau, kai norėdavai padaryti ką nors pikta, eiti į kokias pavojingas tavo sielai vietas, susitikti su kokiais asmenimis, kurie veda tave nuodėmėn, ar tau niekas nedunksendavo širdin: susilaikyk?! kadangi tenai tau grėsia pavojus, neik ten ar ten, kadangi tu ten nusidėsi DIEVUI! saugokis šiokių, ar tokių asmenų! — Taip būdavo! atsakysi. Tai kas tai buvo buvęs?! Gi ne kas kita, kaip tik škaplieriaus išpėjimas, įkvėpimas! Na! ar ne tas pats škaplierius dunkseno tavo širdin, minkštino ją pasigailėjimo ugnimi, kai tu matydavai varguolį, apsipyvusį ašaromis našlaitį ar našlę, ar nuodėmių prislėgtą vargšą? ar neragino tavęs, ar nesakė: gelbėk?!

Kiek tai panašių įkvėpimų plaukia į žmonių širdis?! Kiek škaplieriaus paraginimu įkūrė labdarinųjų draugijų, senelių, našlaičių, paklydėlių prieglaudų?!

O! kaip sunki kova žmogui paskutinėje gyvenimo valandoje! Su visa savo pragariškąja galybe piktoji dvasia apspinta mirštančiojo lovą! Ištempia visas savo jėgas, kad tik kartu su savimi kaip galima nusitemptų pragaran mirštančiojo sielą! Žmogus vargšas mato jam gresiančių pavojų! visas apimtas baimės, šaltu pra-

kaitu apsipykęs dreba, tamposi, dūsauja! Kas jam daryti?! Štai, jis glaudžia prie savo krūtinės, ir išdžiuvusiųjų iš troškulio lūpų škaplierių, karštu bučiavimu bučiuoja Marijos paveikslą, kuo stipriausiai glaudžia prie savęs Saldžiausios JĖZAUS Širdies paveikslą ir paskutinį kartelį atsidūsta; tačiau, jau lengvai, džiaugsmingai... Kas suteikė jam šito nusiramimo? Gi škaplierius, šis taikos ir nusiramimo (ramybės) užtikrinimas, kurį pažadėjo jojo Motinėle, įteikdama palaimintajam Simonui užtikrinimo ženklą!

Plinius istorikas apsakynėja, jog Augustus ciesorius turėjęs naminę stirnelę, kuri liuosai sau bėginėdavusi po gatves ir visą Romą ir niekas jos neliesdavęs. Gi kodėl? Gi todėl, kad ant josios kaklo buvusi prikabinta lentelė su parašu: "Aš priklausau ciesoriui!"

Kas gi kito yra ir škaplierius, jei ne ženklas, kad žmogus priklauso jau nebe sau, bet Švenčiausiajai Marijai?! Koksai velnias gali išdrįsti paliesti dangaus ir žemės Karalienės nuosavybę?!

Štai, jau žmogus miršta! Jis jau po DIEVO teismui! Jis miręs malonėje, tačiau, jam dar reikia atsilyginti skaistyklėje už savo jam ant žemės gyvenant neatsilygintus prasižengimus! Vargšas kenčia ir kenčia baisiai! Štai ateina šeštadienis! Jis regi, kaip Švenč. Marija nužengia skaistyklon iš dangaus, prisiartinus prie jo, apdengia savo apsiaustu ir nusineša dangun!

Iš kur šita malonė? Delko kitų nesiveda? Gi delto, kad šis yra škaplieriaus brolijos narys! Mat, Ji pažadėjo visus prisirašiusius škaplieriaus brolijon pirmame šeštadieny išvesti iš skaistyklės kančių!

Štai, škaplieriaus nauda! Tačiau, nepakanka tik nešioti škaplierius — reikia dar gerais darbais užsipelnyti Josios užtarymo! "Tai aš ir be škaplieriaus gaušiu išganymą," ne vienas pasakys! "Gi

mylėdamas DIEVĄ ir darydamas gerus darbus, aš esu tikras išganymo!”

Tas tai tiesa; tačiau, Ji Škaplieriaus brolijos nariams kaip tik suteikia ypatingos savo globos eiti išganymo keliu, labiau sušelpia nešiojančius Josios ženklą

žmones, sustiprina juos ir priduoja noro mylėti DIEVĄ ir savo artimą ir grumtis su savo kūno palinkimais. Kas savuosius negina?! Gi nešiojantieji škaplierių yra Marijos! Tai kaipgi Ji negins savųjų?!

Kun. A. Bublys, M. I. C.

V. Jėzus Dalinosi su Mumis

Pagal *kun. V. F. Kienberger'į*
parašė *kun. Pr. J. Vaitukaitis*

G u n d i n i m o K a l n a s. Šv. Rašto knyga vaizduoja Kristaus Gundinimo Kalną. “Tuomet V. Jėzus buvo Dvasios vestas į tyrus, kad būtų velnio gundytas” (Mat. IV, 1). Mokslininkai nurodo tą kalną, vakaruose nuo Jericho, vadinamą Quarantinum, arba 40-tąjį, atminčiai, kur V. Jėzus pasninkavo “keturias dešimtis dienų ir keturias dešimtis nakčių.” Tas kalnas išsikelia viršun Elizėjaus versmių ir jame yra nesuskaitoma urvų daugybė. Krikščionybės laikais juose gyveno tyruoliai (pustelninkai), kad kartu dalintis su Dieviškuoju Pavyzdžiu, ilgai pasninkaudami ir vesdami aštrios atgailos gyvenimą.

Tame Gundinimo Kalne V. Jėzus pergyveno aitrias gyvenimo dienas, kurios yra kovotinomis kiekvienai sielai. Jis tris kartus nugalėjo šėtono gundinimus, kad duoti mums pamokinimą, jog mes patys turime taip pat kovoti su trimis priešais, būtent, pasauliu, kūnu ir šėtonu. Tas pats

gundytojas primeta žmonijai tris pagundas: geidulingumą, tuščią pasididžiavimą ir vyliones, siekti garbės. Šiomis depresijos dienomis, kaip vyliojanti yra šėtono gundinimų žodžiai, kai žmonija šaukiasi: “duonos ir žaislų bei linksmybių.” Kaip vyliugingi šėtono siulymai. Priešingai, kaip išganingi Išganytojo žodžiai. Tai yra palaiminti, paguodžianti žodžiai vargdeniams, kurie turi tvirtą tikėjimą į Išganytoją, Kurs šėtonui atsakė: “Parašyta: Žmogus yra gyvas ne vien duona, bet kiekvienu žodžiu, kurs išeina iš Dievo burnos” (Mat. IV, 4).

K a n a. Čia Kristus įvykdė pirmutinį Savo stebuklą, prašant Marijai. Jis atėjo į Kaną su Savo mokintiniais. Meilingoji Marija, rūpestinga Motinos intucija, pamatė, kad jaunavedžiai nebeturi vyno. Marija buvo atėjus į jungtvių namus pirma Dieviškojo savo Sūnaus atėjimo. Gal tam dalykui, kad parūpinti priimtavių prirengimą. Ji norėjo viskuo pasidalinti, lygiai, kaip ir jungtvių džiaugsmams.

“Jie nebeturi vyno” (Jon. II, 3). Tai žodžiai Marijos susirūpinimo jaunavedžiais. Ji negalėjo kitaip aiškinti V. Jėzaus žodžių: “Mano valanda dar neatė-

jo." Jos užtarimo galybė pas Dieviškąjį jos Sūnų prasidėjo čia reikštis. Toji galybė, prasidėjusi, tarsi, mažas upelis iš šaltinėlio, kas metais darėsi galingesnė ir panašesnė į beribį vandenyną, kurio gilumas ir platumas yra neišmatuojamas.

Katalikų jaunamarčios ir jaunikaičiai amžiais kvietė Kristų palaiminti jų pačių Kaną. Jie ėjo pas Jį sudaryti savo prižadus ir Jį priimti į savo širdis, tapusias v i e n a per Moterystės Sakramentą. Argi toje Kanoje V. Jėzus nemokė pasaulionių didžiausios pamokos? Pasaulis lygiai, kaip jaunikaitis, paduoda pirma geriausiąjį vyną, o paskui jam taurės dugne palieka karčiausias liekanas ir karčias ašaras.

K a p a r n a u m a s. Tai Jo paties miestas (Mat. IX, 1). Koks tai palaimintasis vardas. V. Jėzus dalinosi to miesto pilietybe su jo piliečiais. Tokiu būdu Jis aukojo amžinąją pilietybę numylėtame Dievo mieste.

Evangelistas vaizduoja V. Jėzaus miestą. Kaparnaumas tūnojo aukštųjų kalnų nelaisvėje. Genezareto jūros negailestingai daužė iškilusias pakraščių uolas. Saulė, nesigailėdama kaitulio spindulių, auksiniai ugningomis spalvomis kaitino gyvenbučių stogus ir auksino sinagogų viršūnes. Net ir saulėtekyj auksiniai rausvi šešėliai apdengdavo miestą, lygiai, kaip rūbas dengia kūną, ir paskui išnykdavo cyprų ir kaštanų giriose, kurių pilna buvo apie miestą.

Kai laivelis pasiekė pakraštį, tuomet "atnešta pas Jį stabo ištiktas žmogus, paguldytas patale. V. Jėzus, matydamas jų tikėjimą, tarė stabo ištiktajam: Pasi-tikėk, sūnau, tavo nuodėmės tau atleistos" (Mat. IX, 2). Palaimintieji žodžiai buvo pilni amžinojo atleidimo gausybe. Daugelis kitųjų Kristaus kunigų yra išgydę nesuskaitomas stabo ištiktasias sielas. Palaimintoji šventųjų ir nusidėjėlių priebėga yra Atgailos Sakramentas, iš-

gydantis mūsų širdis tame šventojo išrišimo Kaparnaume!

B e t a n i j a, tai miestas, kurį V. Jėzus mėgo. "Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį Mariją ir Lozorijų" (Jon. XI, 5). Išganytojas nesiskubino, kai Jis gavo žinią: "Viešpatie! Štai tas, kurį Tu myli, serga" (Ibid. v. 3). Tačiau, Jis lukerijo, kai visa viltis pasveikti išnyks ir bus gedulas. Tik tada Jis atėjo. Gal būt, kad Morta prisibijojo dėl Marijos tikėjimo, nes ji buvo atsivertėlė. V. Jėzus neatsiprašinėjo už pasivėlavimą. Ir Morta išėjo Jo pasitikti. Gal Jį priruošti prie Marijos nepasitenkinimo, koks galėjo ištikti. Morta parodė tvirtą tikėjimą į Kristų. "Viešpatie, kad būtumei čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs" (Ibid. v. 21). Marija taip pat pavartojo tokius pat žodžius, kai ji patiko Viešpatį Jėzų (Ibid. v. 32).

"Jėzus apsiašarojo" (Ibid. v. 35). Šie žodžiai vaizduoja švenčiausiąją Išganytojo širdį. Jis verkė ties brangiausio Jo bičiulio, Lozoriaus, antkapiu, čia, žemėje.

Nuo tos palaimintos dienos pasaulyje būta daugelis kitųjų Betanijų, mūsų parapijinių bažnyčių, kur V. Jėzus, įsirėdęs į baltųjų kviečių vesturą, atėjo — ne kad gražinti mums mirusiuosius, bet kad verti su mumis. Nes visuose mūsų skausmuose ir nuliūdimuose Jis pats dalinasi su mumis.

E m m a u s. Skausmingi atminimai. Kalvarija užvylė mokitinių sielas. Iš Apaštaly, tik Petras ir Jonas visa įtikėjo. Pavakaryj, garbingojo Atsikėlimo dieną, du iš mokitinių išėjo į kelionę, kuri lydėjo į Emmaus miestelį. "Juodu kalbėjosi tarp savęs apie visa tai, kas buvo įvykę. Atsitiko, kad jiedviem besišnekant ir tarp savęs besiteiraujant, pats Jėzus prisiartino ir ėjo draug su jais" (Luk. XXIV, 14). Būnant žydais ir pasisveikinus su atsikėlusiu Kristum, mokiniai manė, kad sutiko vieną keleivį iš žydų

tarpo. Betgi toks jų manymas buvo klaidingas. Mat, jie mane, kad jų Mokytojas nužudytas, palaidotas, tik lavonas, o apie atsikėlimą nėra kalbos. Nusivylimas. Deja! Jis permato viską. Tada V. Jėzus aiškino Kleopui ir kitam mokitiniui — pranašystes, pradėdamas nuo Mozės. Po to nupasakojo apie Kančią, Mirtį ir Atsikėlimą. Taip tai uždegė šaltas jų širdis, užmarintas nusivylimu, nušvietė jų tikėjimą, ir po to jiedviem tarė: “Argi nereikėjo, kad Kristus tai kentėtų ir taip įeitų į Savo garbę?” (Luk. XXIV, 26).

Kai trys keleiviai prisitartino prie Emmaus miestelio, V. Jėzus “apsimetė toliau einęs” (Ibid. v. 28.). Uždegti nauju pasitikėjimu į Nazarietį, juodu pasidarė svetingi Nežinomam Bendrakeleiviui. Sugrįžusis tikėjimas nepažįsta sielos griaužimų, nė sielvartų. Ir juodu Jį prikalbino pasilikti su jiedviem. Ir tada “atsitiko, kad sėdėdamas su jais prie stalo, Jis ėmė duonos, laimino, laužė ir jiems

давė. Dabar jų akys atsivėrė ir jie pažino Jį, bet Jis pražuvo iš jų akių” (Ibid. v. 30-31).

Meilingasis V. Jėzau! Tu esi Kristus, Kurs daliniesi su mumis. Tu esi Emanuelis — Kristus, Kurs dalinasi Savo Eucharistiniu gyvenimu su mumis. Tu esi Betliejus, Duonos Tabernakulas. Tu esi Nazaretas, namų židinio duryš ir širdis. Tu esi mūsų stiprybė ir sutvirtinimas, kai esame Gundinimo Kalne. Kana atneša Tave į dviejėta širdžių, sutapusių į vieną per Sakramentalinę Vienybę, kurią Tu įsteigėi. Tu esi mūsų Kaparnaumas, išgydantis suteptas mūsų sielas Atgailos Tribunoje. Tu esi amžinasis Emmaus. Taigi, meldžiame, kad mes Tave pažintumėm, Viešpatie Jėzau, Švenčiausioji Ostija, belaužanti duoną, kai amžinoji diena nušvys mūsų sieloms, belaukdami Tavęs, kad galėtumėm su Tavim dalintis garbingojo Tavo Atsikėlimo malonėmis.

* * *

Angeliškas Jaunuolėlis

vertė Vyt. M—nas

(Tąsa)

Višoki maži netobulumai ir neklusnumai jį gėdino. Todėl laikė save vertu vien papeikimo ir dažnai pats save skundė, kad ne visada sunaudoja tas gausias malones, kurias gauna iš dangaus.

VI. NUJAUTIMAS

Dievas, jau suskaitęs Aleksandro dienas, skubėjo suteikti reikalingų šventumui malonių. Trumpos maldos valandėlės pasižymėjo dangiška saldybe. Karštai jungėsi su Dievu; veidas spindėjo, akys buvo pakeltos į dangų, toli nuo visokių

pasaulio linksmybių.

Kartais motina nepastebima įeidavo į mažą kopytėlę, klaupdavo prie jo ir stebėjosi nuostabia veido išraiška, pripildyta dangiškos laimės.

Naktį sapnavo angelus. Dieną taip buvo perimtas mintimis apie Dievą, kad kiekvieno daikto pamatymas žadindavo jame meilę Jėzui. Gėlės, puikiosios Italijos jūros, muzika, viskas priminė jam dangaus gražumą.

Širdis, taip artima Dievo Širdžiai, buvo visiškai perimta apaštalavimo dva-

sia. Aleksiukas karštai troško, kad visi ir visur mylėtų Jėzų.

Pasakojimai apie šv. Pranciškau Ksavero pasisekimus misijose didino jaunuolio užsidegimą. "Kas padės man atvesti Kristui tas pagonų sielas?" — dažnai sakydavo draugams. Ir, štai, jam rodėsi Indija ir kankinio likimo galimumas...

Marijos draugijėlės nariai turėjo privilegiją iš eilės eiti su tėvu jėzuitu lankant vargšus kalėjimuose. Aleksiukas visada prisidėdavo prie tų ekskursijų ir aplenkdamas visus, teikiant pagalbą visokios rūšies vargšams ir kenčiantiems. Jo mėgiamu užsiėmimu buvo mokyti katekizmo vargšus prie vienuolyno vartų.

Šis ugingas misijonorius turėjo vos tik 14 metų.

Garsas apie šio jaunuolio šventumą atvedė į Berti namus nemaža ponių ir šeimos bičiulių. Visi norėjo jį pamatyti ir pasiklausyti kalbant apie Dievą ir paprašyti prisiminti maldoje.

Anais laikais Florencijoje gyveno žinoma savo šventumu Marija-Magdalena de Pazzis. Užsidariusi vienuolyno tyloje, žinojo kokiomis gausiomis malonėmis dangus apdovanojo Aleksiuką. Panorėjo jį pažinti. Nuo pirmo pasimatymo ir pašnekėsio tarp šių dviejų šventų sielų užsiėmė draugiški santykiai. Šventoji stebėjosi jo nepaprasta išmintimi ir dvasinio gyvenimo pažinimu. O jis jautėsi laimingu, kad gali jungtis su ja savo dvasios siekimuose.

Ištisą valandą kalbėjosi apie Nekaltąjį Avinėlį, Kuris abiejų lygiai buvo karštai mylimas. Šventoji nevadino savo jauno draugo kitaip, kaip "Žemės Angelas," "Dangaus Gėlelė."

Bet ši gėlelė po trumpo laiko turėjo būti nuskinta.

Lygiai nepamiršdavo namiškių. Sekmadienių pamokslus, sodalicijos pamokymus pakartodavo Aleksiukas dar tą patį vakarą namiškių būriui; ir darė tai su tokiu užsidegimu, kad ne kartą priverdavo klausytojus net prie ašarų.

Po to išbėgo į aukštą priebutį (gonkos) atsikvėpti tyru oru. Dangaus reginys ir spindinčios žvaigždės jį apsvaigino.

Atėjo tarnaitė ir tyliai paklausė:

— Ką čia taip ilgai veiki, Aleksandrai?

— Įsižiūrinėju į dangų, kur NETRUKUS..... būsiu.

— NETRUKUS? — stebėjosi nesuprasdama ir galvą kraipydama.

— Taip yra.... NETRUKUS! — tarė įtikinamai.

Rytojaus dieną, kalbėdamas su giminių ir geriausių draugu Andriumi, tarė:

— Motina ruošia mane kelionėn į Rymą, laukia manęs šv. Andriejaus novicijate, bet klysta, daug didesnėn kelionėn turiu ruoštis.... TEN.... manęs laukia, — ir parodė dangų. O mintis apie tą kelionę jį nepaprastai džiugino.

— O, kaip gera bus danguje!

VII DIDVYRIŠKUMAS KENTĖJIMUOSE

Porai dienų praėjus po to, kai Aleksiukas sėdėjo prie stalo, motina pastebėjo jo veide nepaprastą atmainą. Skundėsi, kad sukasi galva. Netrukus pradėjo vemti su kraujais. Tas labai vargino silpną vaikėlį.

Pašaukti gydytojai įvairiais būdais stengėsi pagydyti, bet karštingė ir smarkus širdies plakimas vis stiprėjo. Stiprios karštingės pasikartojimai, smarkus kosulys, sunkus kvėpavimas, primerktos akys; visa tai rodė, kad jame liko tik maža gyvybės kibirkštėlė. Motina liūdėjo.

Nuolatiniš vėmimas liovėsi, karštis nupuolė, buvo laukiama pagerėjimo. Kiek vieną dieną akutės linksmiau švietė, atrodė, kad pavojus jau praėjo. Tačiau tai buvo tik trumpalaikis pagerėjimas.

Tuojuo pasikartoję karštis, vėmimas su kraujais kaskart buvo dažnesnis, negalima buvo jau toliau tikėtis pagerėjimo... artinosi pabaiga šio gražaus, nežemiško gyvenimo.....

Aleksandras paprašė pakviesti nuodėmklausį sąžinės reikalų sutvarkyti. Nors turėjo tyrą širdį, kaip ir krikšto dieną, bet uoliai dabojo širdies tyrumo. Tartum atvertoje knygoje skaitė jis mažus nekantrumus, mažus pareigų apleidimus ir kitokius netobulumus. Dėl to viso jis taip gailėjosi, kad net kunigas stebėjosi.

Ištisas dvi savaites tęsėsi šis ligos tarpas, kuris puikiai parodė šio švento jaunuolio dorybes. Išbalęs, silpnas, karštingės išvargintas, tačiau visada linksmas, blaivus. Jo širdies linksmumas nuostabiai jungėsi su kentėjimais.

Draugai, sužinoję apie savo mylimo draugo beviltišką stovį, ateidavo; kiekvienas norėjo gauti ką nors iš jo atminimui. O jis sveikino visus meliu nusišypsojimu.

— Bičiuliai, — sakė jis, — atminkite, kad mirštama ir jūsų amžiuje; mylėkite švenč. Panebę, Dievišką Sakramentą — Eucharistiją ir saugokite širdies skaistumą .

Jo draugas ir didžiausias bičiulis Andrius labai nusiminė. Drauge augo, drauge žaidė, drauge kovojo su savo blogais palinkimais ir, štai, dabar jo Angelas tuojuo jį apleidžia. Aleksiuikas ilgai laikė jį apkabinęs:

— Nepamiršk, Andriau, bendrų mūdviejų troškimų, pasaulis toks klaikus, gyvenimas toks trumpas — gyvenk tik Dievui!

Dangus taip pat, sulig motinos pasakymo, negailėjo savo aplankymų, karštas ilgų ir smagių.

Kartą motina, skaitydama jam gražią knygą, pastebėjo, kad jis neklauso jos skaitymo, bet laiko akis įbedęs vienam punktam, o veidas visiškai pasikeitęs. Imdama jį už rankos paklausė:

— Ar taip kenti, mano sūnau?

Bet jis vietoj atsakymo gulė ant patalo ir ištiesdamas rankas į paveikslą, kurį saugojo tik jo akys tarė:

— O, atsiveria dangus.... Viešpats Jėzus sėdi iškilmingame soste.... juokiasi, žiūrėdamas į mane.... šaukia mane.... o Marija, kokia Tu graži....

Kitą dieną atsisedęs lovoje ir išsižiūrėjęs į Dievo Motinos paveikslą maloniai tarė:

— Kaip buvau laimingas, o Marija, Tavo draugijoje, davar apgaubk mane savo dangiškos globos skraiste.

Kartą ligonis pradėjo prašyti pakviesti tėvą rektorių, kuriam norėjo pasakyti svarbų dalyką. Tėvas Mykolas Tores'as greit atvyko. Motina rengėsi apeleisti kambarį, kad netrukdytų pasikabėjimo, bet Aleksandras prašė pasilikti. Paėmęs ją už rankų tarė:

Paaukojei mane Jėzaus draugijai ir

aš atidaviau jai savo širdį. Vienuolio pašaukimas buvo vieninteliu mano gyvenimo tikslu ir nesigailėjau nieko, kad tik tą turtą pasiekčiau. O jeigu negaliu atiduoti vienuolynui visų savo jėgų ir savo gyvenimo, tai bent leisk, kad mano menkas kūnas, mano palaikai galėtų ilsėtis pas tėvus! Tai mano didžiausias ir paskutinis troškimas.

O kreipdamasis į tėvą rektorių:

— Ar sutinki, tėve?

Violanta tikėjosi, kad tik mirtis pajėgs kada nors sujungti tėvo, motinos ir sūnaus palaikus, tačiau sutiko išpildyti šį sūnaus norą be abejojimo; nes argi galė-

jo motina priešintis mirštančio sūnaus norui ir trukdyti padaryti auką?...

Giliai sujaudintas tėvas prispaudė prie krūtinės mylimą Aleksiuką.

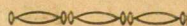
— Argi nesi mūsų šeimos narys? Nuo jaunų dienų mūsų vienuolynas buvo tau antru namu, kur visų buvai laikomas savu. Tačiau jeigu nori, tegu būna pas mus ir tavo palaikų buveinė.

— Taigi, dabar man nieko daugiau nebelieka žemėje, galiu mirti.

Po to, pažvelgęs į dangų ir su angelišku nusišypsojimu atsidusęs, sušuko:

— Į dangų — į dangų!

* * *

Nauji Dvasios Vadai

Kiekvienais metais Amerikos lietuvių kunigų skaičius didėja. Ačiū Dievui, nes ir mūsų reikalai didėja. Tiems naujiems dvasios vadams teks eiti įvairios mūsų visuomeninio gyvenimo pareigos. Todėl pravartū mums juos arčiau pažinti.

1. Kun. Juozas Giedra yra Baltimore, Md. arkivyskupijos kunigas. Gimęs Chicago, Ill. mokslus ėjo Baltimore mieste ir apylinkėje — Loyola, Šv. Karoliaus priruošiamąją seminariją ir aukštąją Švč. Marijos seminariją. Paskirtas kunigu svetimtaučių parapijoje, toli nuo centro, kame aprūpins tenai gyvenančių lietuvių reikalus.

2. Kun. J. Jankus yra Tėvų Dominikonų vienuolijos narys. Gimęs ir augęs Brooklyn, N. Y. Mokslus ėjo T.T. D.D. kolegijoje Providence, R. I. ir Katalikų universitete Washington, D. C., kur toliau tęs savo mokslus. Paskui vyks į Lietuvą, į Raseinius, kame Dvasinė Vyresnybė gražina T.T. Dominikonams jų senąjį vienuolyną ir tenai darbuosis sa-

viems, savo tėvų gimtoj šalyj.

3. Kun. Adomas Jaskevečius yra Tėvų Marijonų vienuolijos narys. Kilęs iš Worcester, Mass. Mokslus ėjo Dunkirk, N. Y. high school, Marian Hills kolegijoje. Aukštuosius filosofijos mokslus baigė Lietuvoje ir teologijos — Šv. Prokopijaus seminarijoje, Lisle, Ill. Dvasinės vyresnybės nuskirtas savo mokslo tęsti Katalikų universitete, Washington, D. C.

4. Kun. Jonas Kartavičius yra Brooklyn, N. Y. vyskupijos kunigu. Čia gimęs, augęs ir mokslus ėjęs. Dvasinė vyresnybė paskyrė jį eiti vikaro pareigas Apreiškimo lietuvių parapijoje, Brooklyn, N. Y.

5. Kun. Petras Karlonas yra Hartford, Conn. vyskupijos kunigas. Kilęs iš New Britain, Conn. Mokslus ėjo šv. Tamo kolegijoje, Hartford, Conn. ir šv. Bernardo seminarijoje, Rochester, N. Y. Diakonų būdamas ėjo drausmės prefekto pareigas šv. Tamo kolegijoje. Tikimasi, kad jisai bus paskirtas mokytojum.

6. Kun. Jonas Lincevičius yra Brook-

lyn, N. Y. vyskupijos kunigas. Gimęs, au-
gęs ir mokslus ėjęs Brooklyn, N. Y. kar-
tu su savo draugu kun. Kartavičium. Vie-
na diena jiedu buvo išvesti kunigais ir
abudu paskirti vikarais į tą pačią Ap-
reiškimo parapiją, Brooklyn, N. Y.

7. Kun. J. Laurynaitis irgi yra Brook-
lyn, N. Y. vyskupijos kunigas. Gimęs Lie-
tuvoje, mokslus ėjęs Brooklyn, N. Y. Iš-
tautėjęs, savo pavardę permainęs į airiš-
ką. Su airiais gyvena ir jiems dirba: sa-
ve laiko airiu.

8. Kun. Pranas Morkūnas yra Tėvų
Marijonų vienuolijos kunigas. Gimęs Lie-
tuvoje; mokslus ėjo Worcester, Mass.,
čia baigdamas pradinę mokyklą ir high
school. Kolegijoje mokslus ėjo lietuvių
kolegijoje Marian Hills, Ill. Filosofijos
mokslus baigė Kauno universitete, Lie-
tuvoje, ir teologijos Angelico universite-
te, Romoje. Liekasi Romoje savo mokslo
toliau tęstų.

9. Kun. Stasys Petrauskas yra Chi-
cago, Ill. arkivyskupijos kunigas. Gimęs
ir pradinius mokslus ėjęs Waukegan, Ill.
Tėvams persikėlus į Cicero gyventi, lan-
kė Chicago priruošiamąją seminariją
Quigley, paskui aukštąją seminariją Mu-
ndelein, Ill. Darbuotės dirva — plačioji
Chicago arkivyskupija su savo daugėliu
lietuviškų parapijų ir mokslo įstaigų.

10. Kun. J. Plevokas yra Bostono ar-
kivyskupijos kunigas. Kilęs iš Vabalnin-
kų. Augęs ir mokslus ėjęs Boston, Mass.
Čia baigė vietinę arkivyskupijos semina-
riją. Laikinais paskirtas eiti vikaro parei-
gas arių parapijoje.

11. Kun. Vaelas Sadauskas yra Pitts-
burgh vyskupijos kunigas; gražiosios
Pennsylvanijos sūnus. Savo primicijas
laikė šv. Kazimero parapijoje, Pitts-
burgh, Pa. Čia didžioje Pittsburgho apy-
linkėje jam ir teks darbuotis.

12. Kun. Pranas Skruodenis yra Tėvų
Marijonų vienuolijos kunigas. Gimęs, au-
gęs ir mokslus ėjęs Brooklyn, N. Y. Aukš-

tuosius mokslus ėjo lietuvių kolegijoje
Marian Hills, Ill. Filosofijos mokėsi Lie-
tuvoje, teologijos — šv. Prokopijaus če-
kų seminarijoje, Lisle, Ill. Laikinais eina
vikaro pareigas Aušros Vartų parapijoje,
Chicago, Ill. Dvasinės vyriausybės paskir-
tas tęsti savo mokslus Katalikų universi-
tete, Washington, D. C.

13. Kun. J. Šimkonis yra Scrantono
vyskupijos kunigas. Gimęs ir augęs an-
glių kasyklų karalijoje, Sugar Notch, Pa.
Kadangi šioje apylinkėje yra daug ir se-
nų lietuviškų parapijų, tai jam ir teks
savo apylinkėje darbuotis.

14. Kun. Vincas Tikuišis yra Belleville,
Ill. vyskupijos kunigas. Augęs Chicago,
Ill. Čia ir pradinius mokslus ėjęs. Aukš-
tesnį mokslą high school ir kolegijos ėjo
TT. Pasijonistų mokykloje St. Louis, Mo.
Lankė ir baigė šv. Tamo seminariją Den-
ver, Colorado. Belleville vyskupijoje yra
viena lietuviška parapija East St. Louis.
Kun. V. Tikuišui ir tenka čia darbuotis,
nes buvęs klebonas kun. Kolesinskas iš-
vyko į Lietuvą.

KATALIKŲ PASAULY

MEXICO CITY. — Michoacano val-
stybėje gyvena apie vienas milijonas ka-
taliku. Nežiūrint to, valstybės įstatymų
leidimo rūmai katalikų kunigų skaičių
sumažino ligi 33. Ir gubernatorius šį
„įstatymą“ pasirašė. Vyskupai nepasky-
rė tų 33 kunigų, tad gubernatoriaus įsa-
kymu visose bažnyčiose nutrauktos pa-
maldos. Kurie kunigai norėjo eiti savo
pareigas, tie areštuoti.

O vyskupai neskyrė tų 33 kunigų to-
dėl, kad kunigų skaičiaus sumažinimas
yra ne tik neteisingas, bet ir paikas. Kaip
gi gali 33 kunigai aprūpinti milijoną ka-
talikų dvasiniais reikalais?

Nežiūrint šios negirdėtos pasauly ka-
talikams daromos neteisybės, vyskupai
pildo Šventojo Tėvo Pijaus XI nurody-
mus, būtent, už teisybę kovoti teisėtomis

priemonėmis. Tad apaštališkas delegatas J. E. arkivyskupas Ruiz y Flores bendrai su Tucambaro ir Zamora vyskupijų vyskupais kreipėsi į Michoacano valstybės gubernatorių, kad jis tą neteisingą įstatymą panaikintų arba nors pataisytų, taip kad kunigų skaičius keleriopai būtų padaugintas.

Įžymieji katalikai spėja, kad Katalikų Bažnyčios priešai nedarys nusileidimų. Jie nesukalbami, nes nekultūringi ir akliausi bedieviai. Juos galima įtikinti tik jėgomis. O Bažnyčios pasiuntinybės žemėje svarbiausi ginklai yra malda, Dievo ir artimo meilė ir gailestingumo darbai.

DUBLINAS, Airija. — Didysis Phoenix'o parkas buvo pakeistas katedra, kur daugiau kaip vienas milijonas žmonių meldėsi — garbino V. Dievą Eucharistijoje.

Prie majestotiško altoriaus buvo Šventojo Tėvo atstovas kardinolas Lauri's, 10 kitų kardinolų, 50 arkivyskupų ir ketetas šimtų vyskupų. Toliau — tūkstančiai kunigų ir vienuolių ir pagaliau milijoninė tikinčiųjų minia.

Iškilmingasias šv. Mišias laikė Baltimorės arkivyskupas Curley'as. Visam parke buvo įvesti garsiakalbiai.

Pasibaigus šv. Mišioms visi per garsiakalbius girdėjo asmenišką Šventojo Tėvo Pijaus XI apaštališką laiminimą. Šventasis Tėvas kalbėjo per radiją iš Vatikano.

Po apaštališkojo laiminimo įvyko Eucharistinė procesija iš parko į O'Connell'o tiltą, Dublino centre, kur buvo patatytas specialus altorius. Ėmė daugiau trijų valandų šešias mylias procesijai praeiti. Šventojo Tėvo atstovas tą visą laiką ant specialiai parengto nedidelio automobilio "floto" (platforma) klupojo su monstrencija rankose. Nuo tilto altoriaus suteiktas minių minioms Eucharistinis laiminimas. Šiuo laiminimu užbaigtas didelis čia Eucharistinis kongresas.

Kongresas nepaprastai gražiai pavy-

ko. Niekas nė koku būdu nesudrumstė tvarkos.

VAIKŲ MISIJOS

Vyrų savaitėje nutariau padaryti trijų dienų trumputes Misijėles ir į mokyklą einantiems vaikeliams. Dar ligšiol čionai tokių Misijų vaikams niekas nesąs daręs. Taigi ir Komitetininkai ir aš suabejojome, ar daug tokių vaikučių atsiras, kurie norės ateiti į lietuviškas Misijas. Jie čia visi eina į angliškas mokyklas, angliškai mokomi poterių, angliškai eina išpažinties. Klebonas kad ir mokinąs kiek šeštadieniais lietuviškai, nedaug kas jaunuolių dedąsis tai į galvą... Taip bent man buvo nupasakota. Vis dėlto nutariau pabandyti. Vaikų Misijoms paskyriau 5 val. 30 min. popiet, kad galėtų suskubti ateiti ir toliau gyvenantieji vaikai.

Ligi pat pradėdant tas Misijėles, aš vis dar nebuvo tikras, ar prisirinks bent kokia dešimtis vaikų, ar ne? Ar galėsiu jiems suteikti palaiminimą, ar ne?

Atėjus pagalios paskirtajai valandai, einu nedrąsiai į bažnyčią, manydamas, kad reiks su tuščiomis grįžti namo. Jau tik 10 minučių ligi pusės šešių, o bažnyčioje dar nė gyvos sielos nebematyti. Kas bus?

Gi lygiai pusiau šeštą — vaikučiai kaip pupos tik pilasi, tik pilasi iš visų kraštų į bažnytelę... Nustebau aš, nustebau ir visi, kam teko matyti. Nieks nesitikėjo, kad galėtų tiek daug atsirasti Londone lietuvių vaikučių. Prisirinko netoli šimtas!.. Vadinasi, yra kam klausyti, kad tik Viešpats padėtų man tinkamai jiems prakalbėti!

Taip per tris dienas mano mažieji klausytojai rūpestingai rinkosi Misijų klausyti. Trečią dieną po pamokslo visi priėjo išpažinties. Tiesa, daugelis jų išpažintį atlikinėjo anglų kalba, bet atsirado ir tokių, kurie stengėsi vartoti tėvų kalbą, nors aš jiems buvau palikęs visišką laisvę, ar šiočia kalba ar tokia — vis

ties, kad tik gerai atliktų.

Ketvirtą dieną 9 val. ryte visi ėjo prie šv. Komunijos. Po šv. Mišių suteikiau jiems visus palaiminimus, kuriuos paprastai per šv. Misijas duodama dalyviams. Ant galo padėkodami Viešpačiui už visas malones bei pasižadėdami ateityje saugotis klaidų, visi pabučiavo Nukryžiuotajam Išganytojui kojas. Kiekvienas gavo po gražų paveikslėlį šv. Misijoms atsiminti.

Tą rytą žmonių buvo pilnutėlė bažnyčia, kad net sėdynių trūko. Mat, tėveliams ir artimiesiems giminėms malonu buvo dalyvauti savo mažučių iškilmėse. Daugelis suaugusių ėjo prie šv. Komunijos vaikelių intencija. Todel ir vaikučiai pasižadėjo pasisaugoti nuodėmių ir rytoj (sekmadieny) antrą kartą priimti šv. Komuniją savo tėvelių ir geradarių intencija. Doviš prieš dovi!

MISIJŲ UŽBAIGTUVĖS

Kadangi buvo nutarta daryti Misijų užbaigtuvės visiems bendrai Švč. Trejybės sekmadienyje, tai savaimė suprantaime, kad tą dieną bažnytėlė nuo pat ankstyvo ryto buvo kimšte užkimšta maldininkų. Kurie nesuskubo šeštadienyje prieit išpažinties, dabar turėjo iš anksto tai padaryti. O tokių buvo daugelis, nes aš vienas, kad ir ligi 12 naktį klausiau, vis dėlto visų aprėpti nepajėgiau. Taigi reikėjo tas darbas baigti ryte.

Per pirmąsias šv. Mišias 9 val. pilnutėlė buvo bažnyčia žmonių ir beveik visi ėjo prie šv. Komunijos. Tą rytą išdalinta apie 400 šv. Komunijų. Kaip tokiai nedidukei parapijai, tai labai daug!

Kurie nesuskubo ryte, ėjo prie Dievo Stalo per Sumą ir net dar po Sumos — apie 1 val. Visi norėjo prisirengti tinkamai prie užbaigtuvių ir pelnyti Dievo malonių!

Misijų užbaigtuvės paskirtos buvo 3 val. popiet.

Parapijonai atsimena tik kelis panašius atsitikimus, kad tiek daug būtų buvę

šioje bažnytėlėje žmonių. Ir iš tiesų — visi suolai, visi takai, priangis, vargonai ir visur, kur tik buvo galima įlįsti — stovėjo žmonės. Oras pasidarė troškus. Visi buvo išprakaitavę, sumurę, kaip po sunkaus darbo. Nepaisant nuovargio, visi atsidėję išklausė paskutinio pamokslą. Atnaujino šv. Krikšto pažadus. Atgiedojo nuoširdžiai Švč. Marijos Litaniją. Priėmė su ŠS-ju Sakramentu ir šv. Tėvo palaiminimą. Kryžiaus vieša adoracija baigė šį šventą darbą.

Visi po šv. Misijų jaučiasi pakeltoje nuotaikoje. Džiaugiasi, kad Viešpats teikėsi atsiųsti gausių savo malonių.

Dieve duok, kad tas jų džiaugsmas nesibaigtų kartu su Misijomis, bet kad jis pasižymėtų gerais darbais, kurių taip labai reikalingi mes visi esame.

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

WILKES-BARRE, Pa. Lietuvių Rymo Katalikų Susivienijimas Amerikoje pabaigoje birželio turėjo savo seimą, kuriame išrinko naują valdybą, kurion įėjo: Sutkus, pirmininkas; Marozas, pagelbini-nkas; Šaliūnas, sekretorius; Molušis, izdininkas; Kvietkauskas ir Miliauskas izdo globėjai: kunigas Kasakaitis, dvasios vadas.

BELFASTAS, Žiemų Airija. Kelio-se miesteliuose airiai protestantai, vadinami "orangemen" (slapta organizacija), puolė airių katalikus maldininkus, vyks-tančius į Eucharistinį kongresą Dubline ir parvykstančius iš to kongreso. Daug žmonių sužeista.

Airiai protestantai yra tamsiausios juodašimėrių gaujos.

ROMA. Gauta žinia, kad mirė Tsiningo (Monogolijoj) apaštališkas vikaras vyskupas E. Čang'as, 45 m. amž.

Velionis vyskupu buvo konsekruotas 1929 m.

Mūsų Darbai

Dr. Juozas Pauliukonis, M. I. C.

Lawrence, Mass. šv. Pranciškaus parapija šiais keliais paskutiniais metais yra davusi žymų skaičių lietuvių jaunuolių, vyrų ir moterų, baigusiu aukštuosius mokslus. Pernai filosofijos daktaro laipsnį įgijo Julius Jaskelevičius, dabar 11 d. birželio Juozas Pauliukonis, M. I. C.

Juozas Pauliukonis gimė Lawrence, Mass. 23 d. kovo 1909 metais. Čia jisai ėjo pradžinius mokslus. Juozas buvo vienas pirmutinių mokinių, atvykusių į lietuvių bernaičių kolegiją Marian Hills, Ill. Tuomet kartu su juo atvyko ir jojo pusbrolis Jonas Jančins, M. I. C., kuris dabar tame pačiame Angelico universitete Romoje mokosi šv. Teologijos.

Dr. J. Pauliukonis yra vienturtis pp. Pauliukonių sūnus. Jojo vienturtė sesuo anais metais baigė slaugės mokslus Baltimore, Md. Šie faktai parodo, kad tėvai rūpinosi savo vaikams suteikti aukštesnį mokslą ir, žinoma, dabar džiaugiasi, matydami, kad jų pastangos savo vaikus tinkamai išauklėti ir išmokslinti nenuėjo veltui, bet pasiekė savo aukšto tikslo.

Tiktai jaunuolis didelių gabumų gali pasiekti aukštuose moksluose atžymėjimo. Tokių yra Juozas Pauliukonis. Kaip kolegijoje, taip ir universitete jisai stovėjo pirmose studentų eilėse. Ne veltui yra sakoma, kad lietuviai yra labai gabūs žmonės moksle, nes visur jų rasi ir visose mokyklose jie užima pirmąsias vietas.

Mums Amerikos lietuviams reikia naujų pajėgų, naujų darbuotojų, kilusių iš vietinių žmonių tarpo, kurie galėtų daug gera padaryti išeivijoje. Tokiu vienu panašių darbuotojų, reikia tikėtis, bus dr. Juozas Pauliukonis, kuris jau dabar moka gražiai lietuviškai ir myli savus žmones: jojo tikslas ir yra saviems dirbti.

Dieve, padėk toliau mokintis ir žengti prie Tikslo!

K. M.

CHICAGO, ILL. Į mėnesį a. a. Tėvo Felikso Kudirkos paminklo statymui Komisija išsiuntinėjo visiems Kolegijos Rėmėjams sekantį atsišaukimą:

Didžiai Gerb. Tamsta:—

Šv. Kazimiero kapinyne ilsisi keletas Marijonų Kongregacijos narių. Jų tarpe d. g. kun. Feliksas Kudirka, Marijonų Provincijolas Amerikoje, kuris tiek daug darbų nudirbęs Amerikos lietuvių katalikų visuomenės gerovei. Jo pasidarbavimu lietuvių katalikų spauda sustiprėjo, labdarybės darbai išplėsti, ligoninė pastatyta, kolegija įsteigta ir daug kitų kilnių darbų nudirbta.

A. a. Tėvas Feliksas savo nuopelnais mūsų visuomenei sau nemirštantį paminklą pasistatė. Tačiau, mes būtum nedėkingi, jei prie mūsų mylimo veikėjo ir vado kapo laikino paminklo nepastatytume. Be abejonės, jis to nereikalauja. Nereikalauja to nė Marijonai. Bet, nežiūrint to, lietuvių katalikų visuomenė savo iniciatyva tai turi padaryti. Jos dėkingumo jausmas ir ateitis to reikalauja.

Mūsų himne pasakyta: "Iš praeities tavo sūnūs te stiprybę semia." Mūsų pastatytas paminklas prie a. a. Tėvo Felikso kapo jaunosioms kartoms primins, kad reikia dirbti ir gyventi Dievo garbei ir tautos gerovei. Tai bus akstinas ir įkvėpimas visiems Amerikos lietuviams savo darbais užsipelnyti atlyginimo Danguje ir atminimo žemėje.

Tam tikslui yra susidariusi komisija, kuri ir prašo a. a. Tėvo Felikso paminklo statymui paskirti ir prisiųsti savo auką. Prašome siųsti šiuo adresu. Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Su pagarba,

*A. A. Tėvo Felikso Kudirkos
Paminklo Statymo Komisija.*

AMERIKOS LIET. ŽINIŲ

ŠVČ. MARIJOS KOLEGIJA

Kolegijos "Baublys"

Tai tikras mūsiškis senelis aržuolas "Baublys", kuris kitados augo mūsų žinomam rašytojui Dijonzui Poškai priklausančiame miške, netoli Raseinių miesto. Dabar jau jis baigęs savo dienas. Jis jau senai nukirstas, likosi tik jo nelytėtas kamėnas, kurio išpurtusiam viduryje padarytas visas mažas muziejus, kame sukrauta daug brangių iš senovės lietuvių gyvenime užsilikusių daiktų. Jis ir miręs mums kalba apie garbingą Lietuvos praeitį!

Šis gal ne toks storas, ne toks ir senas kaip mūsiškis, bet vis dėlto matyti, buvo senųjų Thompsono valdytojų labai gerbiamas. Tai liudija rūpestingas apžiūrėjimas jo žaidų, apsaugojimas nuo viesulų...

Ir miške mokslo gali rasti

Netoliese nuo šio aržuolo-senelio pastebėjau vėl man neregėtą vaizdą. Didelis medis gal kokių trijų keturių sieksnių aukščio kamėnas, iš pažiūros būtų lyg aržuolas. Kai kur net ir lapai aržuolo matosi. Bet kad aržuolas būtų nuo žemės ligi viršūnės lapais apžėlęs ir kad turėtų nevienodus lapus, tai aš dar tokio aržuolo niekad nėsu regėjęs. Todėl prieinu arčiau. Nai kas čia dabar? — Gi aržuolas nuo žemės ligi viršūnės apsiviniojęs žaliais, gražiais vijokliais! Koks jis gražus tuose savo parėduose! Tarsi jaunamartė iš šliubo grįžtanti!.. Visas vienuose vainikuose! O jei šie vijokliai pavasaryje pražysta gražiais geltonais - mėlynais ar baltais žiedais, tai kas per gražumėlis tuokart? Net užsisvajojau, bemažtydamas apie to medelio gražumą.

Pasigrožėjęs šiuo man neregėtu medeliu, einu toliau. Bet kas? — Gi štai ir vėl, ir vėl toki medeliai. Bet šitie jau ne toki gražūs ir žali, kaip anie. Štai vie-

nas jų visai suvargęs, vos dar kelios šakos žaliuoja, o kitos visiškai nudžiuvusios. O ana kitas visai nudžiūvęs tik vijokliais žaliuoja kuo puikiais. Einu arčiau. Kas čia pasidarę? Gi štai augo aržuolėlis. Augo žaliavo. Visi džiaugėsi. Vieną pavasarį išdygo šalia jo vijoklio daigelis. Pradėjo kartis į medelio šakas.

— Žiūrėkite, koks gražus mūs jaunas aržuolaitis!.. Visas nuo žemės ligi viršūnės lapais apsidangstė, vainikais apsvainikavo!.. — džiaugėsi ir pats aržuolėlis savo naujais parėdais.

Prabėgo dar keleri metai. Aržuolėlis jaučiasi jau ne visai jaukiai: visas lyg sukaustytas, negali laisvai augti. Dar keleri metai — ir vijoklis išaugo storas, storas, ir suspaudė aržuolą taip smarkiai, kad šiam pritrūko kvapo kvėpuoti. Aržuolas pradėjo skursti, o vijoklis klestėti. Medelis džiūsta, o vijoklis jau joja raitas ant jo. Medelio lapų jau nežym, o vijoklis visas tik žaliuoja, plečiasi, auga... Žmonės atėję jau čia ne aržuolą randa, bet vijoklį ant aržuolo griaučių!.. Koks liūdnas vaizdas. Aš po kelis kartus paskui kitomis dienomis čionai ateidavau giliau pasvarstyti nelaimingąjį medelio likimą. Jis man priminė panašų likimą ir jaunuolio, kuris neatsargiai duodasi iš jauno ydų vijokliams apipinti sau gyvenimą. Iš pradžių ydos jam atrodo gražios ir nekaltutės. Jaunuoliui neaišku ne kartą, kodėl vyresnieji draudžia tokius, rodos, nekaltus dalykėlius? Jis lengvai pasiduoda jiems, nejausdamas, kaip ydų vijokliai pamažėl auga, stiprėja, apipina, jo valią, mintis, norus, jį visą pagalios, kad jis nustoja laisvės ir pasidaro savo ydų pagaikščių — paramu. Kiek mes randame gyvenime tokių gyvų pagaikščių, ant kurių įvairiausios ydos raitos jodinėja, o jie tik stena, dejuoja ir tiek. Pažiūrėkime tik į rūkorių. Ar nė gyvas savo įpročio pagaikštis? Į girtuoklį — ar ne pagaikštis savo nesuvaldomam sma-

guriavimui? Į kortų lošikus — ar ne pa-
gaikščiau savo nesuvaldomoms aistroms?

Jaunime, kiek kartų eisi šalio to var-
gšo žuvusio medelio vijoklio glėbyje, pa-
sižiūrėk, ar neši panašioje būklėje? Kol
laikas, kol vijoklis plonas, lengviau ga-
lėsi jį išrauti. Paskui bus nelengva. Aš
pabandžiau vieną nuplėsti nuo medelio.
Nepajėgiau. Šaknį nutraukti — šakos taip
įsikibusios, kad jokiū būdu, medelio ne-
užgaudamas, negali jų nutraukti. Iš šakų
išnarpliosi, tai žiūrėk šaknis per kelis
mastus nusitęsusi, kad jokiū būdu jos ne-
išrausi! Taip kiekvienas blogas įprotis!

KLAUSIMAI IR ATSAKYM.

KLAUSIMAS. Ką reiškia ant kry-
žiaus keturios raidės I. N. R. I.?

“L.” Skaitytojas.

ATSAKYMAS. Toš raidės yra pradi-
nės lotyniško parašo, kuri Pilotas uždėjo
ant Jėzaus kryžiaus ir pilnais šiaip ska-
mba. “Jėsus Nazarenus Rex Judeorum.”
(Jėzus Nazaretis Karalius Žydų).

KLAUSIMAS. Dažnai matau laikraš-
čiuose, knygelėse ir ypač “Drauge” prie
nekurių kunigų pavardžių raides M. I. C.
Ką jos reiškia.

“L.” Sk.

ATSAKYMAS. Prie nekurių kunigų
pavardžių matai viršminėtas raides, ga-
li pamatyti ir kitokių, kaip štai: S. J. ar-
ba O. P. ir t.t. Tokios ir panašios raidės
prie kunigo pavardės dažniausiai rodo,
kad jis priklauso kuriai nors vienuolijai,
vadinasi, tas kunigas yra vienuolis.

M. I. C. yra vienuolių Marijonų žen-
klas ir reiškia lotyniškus žodžius “*Mariae
Immaculate Conceptionis*,” arba lietuviš-
kai Marijos Nekaltai Pradėtosios. Vadi-
nasi ta Marijonų vienuolija yra pasive-
dus šv. Marijos Panoš globai.

KLAUSIMAS. Ką reiškia Didžiaja-
me šeštadienyje šventinama ugnis?

“L.” Sk.

ATSAKYMAS. Ji reiškia Jėzaus Kri-
staus atneštąją tikėjimo ir mokslo šviesą.

Ją, paprastai, išskilia iš titnago, jei ji
turi, parodydamas, kad taip iš Jėzaus išėjo
šviesa, kuri turi apšviesti visą pasaulį.

KLAUSIMAS. Ar gali Krikšto tėvai
būti savo krikštasiūniui arba dukteriai
Sutvirtinimo arba Birmavonės tėvais?

“L.” Sk.

ATSAKYMAS. Gali būti tik labai ri-
mtai ir svarbiai priežastiai esant; kitaip
ne.

KLAUSIMAS. Ar gali eiti išpažinties
ir priimti šv. Komuniją per naktį dirbęs,
visiškai nemiegojęs, bet nieko nevalges
nuo 12 val. nakties?

“L.” Sk.

ATSAKYMAS. Gali.

KLAUSIMAS. Ar skaitosi neapleides
vakarinių maldų, jei tenka kalbėti po 12
val. nakties?

“L.” Sk.

ATSAKYMAS. Skaitomi neapleisti.

KLAUSIMAS. Teko ilgas laikas eiti
išpažinties prie vieno nuodėmklausio, o
vėliau, ano netekus, reikėjo eiti prie ki-
to. Anas davė patarimų vienokių apie tuos
pačius dalykus, ošis duoda kitokių. Kurio
laikytis?

ATSAKYMAS. Laikykis tojo patari-
mų, kurie tavo sielai daro daugiau dva-
siško gero.

KLAUSIMAS. Ar klebono valgis yra
atskirai apmokamas iš parapijos išdo, ar
jis pats apsimoka iš algos, kurią ima iš
parapijos?

“L.” Sk.

ATSAKYMAS. Niekur man neteko gi-
rdėti, kad klebono maistas būtų apmoka-
mas iš parapijos išdo. Paprastai jis pats
apsimoka iš savo algos arba savo įeigų.

Galutinai, tas priklauso nuo vietinio
vyskupo sutvarkymo, tad geriausiai, kad
su tokiais reikalais kreitumėtės į vysku-
pą, ne į “Laivą,” nes jis negali žinoti
visų vyskupių tvarkos ir neturi teisės
tvarkas nurodinėti.

KLAUSIMAS. Ar visi tikėjimai yra
geri?

F. C.

ATSAKYMAS. Ne, nes Jėzus Kristus
buvo vienas ir tik vieną tikėjimo moks-
lą paliko.